

I.

De Reus van de Scald.

In den tijd, toen de Romeinen ons land veroverden en aan den oever van den Samber met de dappere Nerviërs streden, dan den stam der Aduatieken gingen belegeren in de sterkte bij Namen, hadden de bewoners der lage streken bij de zee met een anderen vijand te worstelen, in afwachting dat Julius Cesar zijn legers ook herwaarts voeren zou.

De vijand was het water, dat verraderlijk de akkers overstroomde, hoeven en hutten nedersloeg, menschen en dieren meêleurde, soms zelfs nog van de vliedheuvels, hier en daar opgeworpen.

Daar waar de Scald in de zee mondde en het land lag, dat later naar den stroom Scalda, nu Schouwen, genoemd werd, had de vloed onlangs weer dood en vernieling verspreid, en de hoeve en de schuren van Brinio, den kloeken Marezaat, waren door de golven verwoest. Brinio had zich met de zijnen kunnen redden op een hoogen terp, en toen, na bange uren, de storm bedaarde, was er van zijn hoeve niets over dan een puinhoop, met zeewier bedekt.

Runderen en schapen spoelden weldra aan als afzichtelijke kren-gen; de oogst was verloren en Brinio wist, dat hij nu een arm man was.

Doch de wanhoop verdween toch, en na dien geweldigen slag, richtte de moedige Marezaat zich op, en hij zou weer arbeiden, slaven en zwoegen, tot de welstand was teruggekeerd.

Mannen van zijn stam hielpen hem wel, doch anderen ook hadden schade geleden en er heerschte weldra nood in 't land van Scalda.

Er was vooral gebrek aan graan, en graan moest men hebben voor het voedzame brood, de edele spijs.

De wijste mannen kwamen samen, vergaderden in 't blanke duin, dat stout oprees uit zee. Ze beraadslaagden over den toestand en eindelijk werd er besloten den stroom op te varen, de breede Scald, om uit 't land der Nerviërs koren te halen. Maar men moest den broederen ginds iets in ruil aanbieden. En de Marezaten waren niet rijk nu, de vloed had veel have verzwolgen.

Doch klotste daar niet de zee, die eindelooze zee, waarin visschen krioelden? En hadden de Marezaten geen ranke vaartuigen, waarmede ze de zee bevoeren, ver, soms tot ze hun land niet meer zagen, maar zich richtten, bij dage naar de zon en bij nachte naar de sterren? En nestelden hier in 't duin niet duizenden en duizenden blanke vogels, die smakelijke eieren legden, een lekkernij voor elken vreemdeling, die tot hier verdoolde. En als het zeewater in ondiepe bakken werd geleid en de stralende zon het verdampte, bleef er immers deugdelijk zout achter, dat de spijsen verkloekte? De Marezaten zouden naarstig werken, visschen vangen, eieren rapen en zout winnen, en met die schatten der zee zich de schade dier zelfde zee vergoeden.

Maar wie zou de reize doen, wie de Scald opvaren naar 't land der Nerviërs? Ginds ergens toch verhief zich een sterk kasteel, waarin een boos man woonde, een reus, vijftien elleboogmaten hoog. En hij was hard voor de schippers, die voorbij zijn slot voeren, en eischte een groot deel der lading voor zich, of dwong de varensgezellen hem als slaaf te dienen. Ja, men vertelde zelfs, dat hij sommigen de rechterhand afhieuw, om die spottend te werpen in den stroom, welke zijn kloeken burcht bespoelde.

En eens had de Scald een afgehouden, breede, vereelte hand hier op 't strand gespoeld....

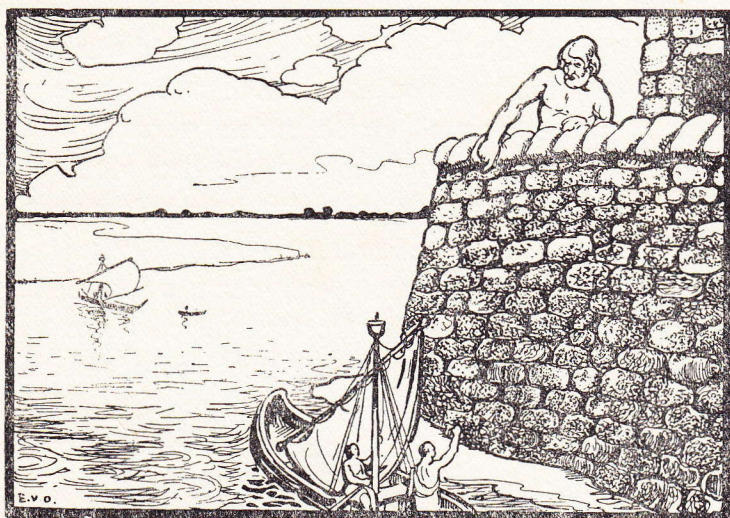
Wie zou de reize doen, zich wagen voorbij het slot van den boozen reus?

— Ik! riep Brinio met vaste stem. Levert mij de visch, de eieren

en het zout, ik zal de zeilen hijschen en naar het land der Nerviërs varen om graan; ik ben moede steeds visch te eten; brood begeer ik, voedzaam brood van goede tarwe.

Werda, Brinio's schoone, blonde vrouwe, weende zeer bij 't afscheid, en terwijl ze 't jongste kind omhoog hief, opdat vader het nog eens kussen zou, fluisterde ze angstig :

— Brinio, zult gij den boozen man niet vertoornen en hem laten nemen van uw lading, wat hij begeert? Het harte is mij zoo zwaar en noode zie ik u heengaan!

(Hij was hard voor de schippers blz. 6).

man, maar kloek nog, gehard tegen weer en wind, en vertrouwd met de golven, zou zijn meester vergezellen. Werther sprak de taal van Brinio nu, maar hij kwam toch uit een ander land. Een storm had hem op dit strand geworpen. Stervend was hij toen naar Brinio's hoeve gekropen, waar Werda hem verpleegd had, zoodat hij herstelde.

En toen was hij vrijwillig de slaaf zijner weldoeners geworden, hen dienend uit dankbaarheid en weldra ook uit liefde, want deze Marezaten waren goed voor hem, den vreemdeling.

Werther heesch het zeil en Brinio hield het roer. De golfjes

— Wees rustig, Werda, veilig keer ik tot u terug, de schuit zwaar geladen met kostbare tarwe, die gij malen zult tusschen de steenen om ze te bakken tot voedzaam brood.

Werther, een reeds bejaarde

spatten in glinsterend schuim uiteen tegen den boeg van 't ranke en toch kloeke vaartuig, dat nu, door een Westenwind gedreven, snel voorwaarts schoot, de breede Scald op.

Werda keek nog naar haar echtgenoot en even blikte ze naar de breede rechterhand, die den roerstang omklemde... en 't was of de hand nu rood was als bloed. Maar toen zag de vrouwe niets meer, want tranen befloersten haar schoone, blauwe oogen, en, terwijl ze zich woest omkeerde, drukte ze innig haar jongst geboorne tegen de zwoegende borst.

* * *

De schuit van den Marezaat kliefte de golven. De Scald was een breede, diepe stroom, die nu traag vloeiende tusschen de groene oevers, maar soms zich woest verhief, en de omliggende landen overstroomde. Wel bouwden de Marezaten dijken om 't geweld van den vloed te keeren, maar hun bolwerk bleek dikwijls te zwak, tot de Romeinen hun meer vertrouwd maakten met kloeke waterwerken.

Brinio hield nog altijd 't roer. Zijn schuit voer daar, waar nu de Oosterschelde een zeegolf vormt. Maar de Oosterschelde, welke de Nederlanders hebben afgedamd, was langen tijd den voornaamsten mond der Scald.

Waar thans de Honte en Westerschelde klotsen, kroop toen traag het water eener ondiepe rivier, de Heidenzee geheeten.

Tegen den avond zag Brinio op de plaats waar later de stad Antwerpen verrees, de beruchte sterkte van den verdrukker, den reus Druon Antigoon.

De Scald vertakte zich hier in talrijke, kronkelende armen, welke 't land moerassig maakten. Maar het meeste water vereenigde zich verder toch weer in den breeden stroom, die 't gebied der Marezaten kruiste en zich in de zee ontlastte.

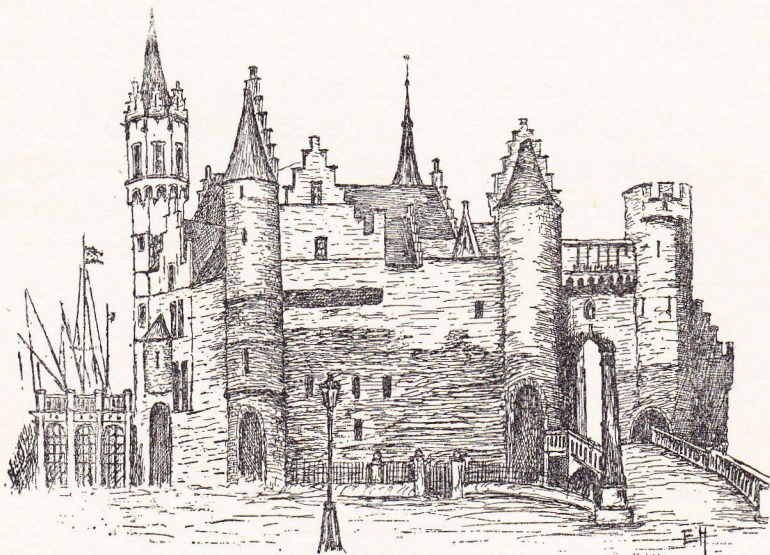
Werther, de knecht wees naar den trotschen burcht, die stond waar nu het Steen oprijst, en zei op ongerusten toon:

— Heer, ginds woont de booze man, die vijftien elleboogmaten hoog is.

— Ja, antwoordde Brinio, daar woont de onrechtvaardige, die de schippers besteelt. Maar ik sta hem geen deel mijner lading af, en er kwam een schittering in zijn oog, en een bloes op zijn wangen, want ik ben een vrije Marezaat, die niemand schatting betalen moet.

Doch Brinio gedacht zijn vrouw, zijn kinderkens, en kort zei hij dan:

— Werther, we zullen hier, achter 't riet den nacht afwachten en dan in de duisternis voorbij den roofburcht varen. Zulks stuit mij wel 't gevoel, maar ik wil toch voorzichtig zijn, ik heb mijn rechterhand nog zoo noodig. Schatting echter betaal ik niet.

Het Steen te Antwerpen.

— Gij handelt wijs, heer, dapperheid moet geen roekeloosheid zijn, merkte Werther op. Toen de avond de Scald en den burcht in zijn nevelen hulde, voer Brinio voort, en bijna geruischloos schoof zijn schip door 't kalme water, dat lichtjes kabbelde aan den boeg.

En wanneer de nieuwe dag lichtte, was de Marezaat in 't land der Nerviërs, waar hij visch, eieren en zout verruilde tegen kostbare, goudgele tarwe. En de Nerviërs toonden verwondering, dat deze koene kerel der lage landen met volle lading voorbij het slot was gezeild, maar Brinio zweeg over zijn list en sprak maar van

de overstroming, welke zijn akkers geteisterd had. En toen zijn schuit geladen was, voer hij terug, verlangend naar zijn erf, dat, hoe woest en dampig ook, hem meer lokte dan 't gebied der Nerviërs. Maar toch ander nieuws verontrustte hem... Men had hem gesproken over den vijand uit 't Zuiden, krijgers met ijzer bekleed, vaardig in 't hanteeren van vreemde wapenen, en 't was den Marezaat opgevallen, dat hij zoo weinig sterke mannen en jongelingen had gezien.

De Romein had aan de Samberboorden de Nerviërs neergeveld, gelijk de zeis van den maaier het graan ten gronde brengt. De vreemdeling zou gewis ook Noordelijker trekken, en de Marezaten moesten dan niet alleen strijden tegen de zee, doch ook tegen den overweldiger uit dat verre, onbekende land.

Zoo mijmerde Brinio, terwijl hij de Scald afvoer. En toen aan den horizon de sombere burcht opdoemde, legde hij weder zijn schuit achter 't wuivend riet, om de duisternis af te wachten, want graan wilde hij niet afstaan en zijn rechterhand had hij zóó noodig. En nu wist hij met zekerheid, dat de booze reus Antigoon den onwilligen schipper, die weigerde tol te betalen, schandelijk verminkte.

Eindelijk dreef het vaartuig weer voort, deinend op de wiegende golven.

Maar eensklaps scheurde een vreeselijke stem de stilte van den nacht, en watervogels, die verschrikt ontwaakten, begonnen akelig te krijschen, en grauwe vledermuizen fladderden angstig rond.

— De tol! donderde het over de Scald.

— Hijsch hooger het zeil! schreeuwde Brinio, in wien krachtig het gevoel van vrijheid en onafhankelijkheid oplaaide.

— Meester, smeekte Werther... denk aan de vrouwe, de kinderkens.

— Hooger het zeil! hernam de schipper. Een vrije Marezaat betaalt geen schatting. En bij Wodan, als ik strijden moet.... Zijn kloeke rechterhand omvatte stevig een wapen.

Maar 't water der Scald spatte woest omhoog, sloeg over boord, en eensklaps doezelde een geweldige gedaante op, en een reuzenhand greep den mast en knakte hem als een rietstengel.

— De tol! klonk het ten derden male.

— Een vrije Marezaat betaalt geen schatting, antwoordde heftig de fiere Brinio.

— Meester! smeekte weer Werther.

En de reus Antigoon vatte den weerloozen Brinio bij den nek, verhief hem hoog boven den vloed.

Een lichte plons... en de kloeke rechterhand van Brinio, den Marezaat, dreef in de Schelde.

De verminkte en Werther werden aan land gezet, en de schuit met de kostbare tarwe, waar men in 't land ginds bij de zee zoo naar verlangde, lag vastgemeerd bij het roofofslot.

* *
* *

Werther had zijn meester zoo goed mogelijk verbonden, maar tevens begrepen, dat Brinio andere en betere hulpe behoefde. En nu lag de Marezaat in de hut van een gastvrijen Nerviër, en een statige vrouw, die groot aanzien genoot, omdat zij in den stand der sterren, in het bloed van offerdieren, ja, uit 't geritsel der bladeren de toekomst las, had hem verpleegd.

't Stervensgevaar door de hooge koorts was thans geweken, en Werther troostte zijn meester met de hoop op spoedigen terugkeer naar 't erf ginds bij de zee.

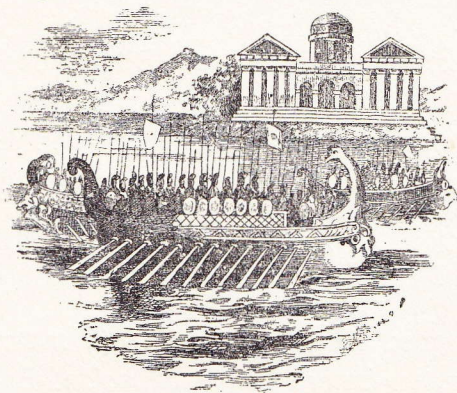
Weldra kon de verminkte en zoo verzwakte man, steunend op Werther, zich naar buiten begeven, en 't liefst zat hij dan aan den oever der Scald en mijmerend staarde hij naar 't water, dat voortstroomde langs den burcht, langs de moerassige landen tot aan de kust, waar de duinen blekten en Werda hem verbeidde.

En zou dit water ook zijn hand hebben meegevoerd, zijn eens zoo kloeke rechterhand?

Werda weende om hem, rouwde wellicht over zijn dood! En hoe zou hij terugkomen... geschonden, misvormd! Een vrije Mazeraat, maar zonder rechterhand!

Eens, toen Brinio weer bij den stroom zat, kwamen eenige galeien

den vloed afvaren. 't Waren prachtige schepen en de ongelukkige Mazeraat vergat een wijle zijn leed, om ze met belangstelling gade te slaan. Statig dreven ze nader, de vreemde schuiten, blinkend in den zonneschijn. Talrijke riemen gingen, als door één hand bewogen, in volstrekte regelmaat op en neer.

(Galei).

— Romeinen, denk ik, zei Brinio. Zouden ze de Scald volgen tot ons gebied? En ik mis mijn rechterhand!

Hoe zou hij nu kunnen strijden voor vrijheid en onafhankelijkheid, verdedigen het land, dat hij en zijn vaderen uit den vloed hadden opgebouwd; bewaren zich zelven en de zijnen voor onteerende slavernij?

De riemen bleven nu roerloos opgeheven en de galeien dreven

zachtkens naar den oever.

Een man sprong aan wal en kwam op de Marezaten af, en bad hun, hem te willen volgen naar zijn meester.

Brinio richtte zich op en ging gewillig mede. Op de voorplecht der eerste galei stond een slank en rijzig jongeling met een glinsterende wapenrusting bekleed. Onder de metalen hoofdkap, waarop een adelaar prijkte, zag men een fraai gevormd en vriendelijk gelaat.

De man, die Brinio geroepen had, trad nu als tolk op en zei den Marezaat, dat deze jonkman de dappere Brabo was, een krijgsman, die zich reeds met roem overladen had.

— Mijn meester Brabo heeft vernomen, dat hier langs de Scald een slecht en wreed ridder woont en wilde van u weten, waar het beruchte slot van dien booswicht staat.

— Vaar nog eenigen tijd de Scald af en gij zult den burcht zien verrijzen, maar weet uw meester, dat die burchtheer een reus is, van vijftien elleboogmaten hoog? Zie, vervolgde Brinio driftig, en hij toonde den rechterarm, dien hij tot nu toe als beschaamd achter

zijn rug verborgen had gehouden, zie dat is zijn werk! Zóó handelt Antigoon met vrije schippers!

Brabo slaakte een kreet van afkeer en riep verontwaardigd uit:

— Dus zijn de geruchten waar, welke wij vernamen, en is die burchtheer een wreedaard! Maar, bij alle Goden, zijn vijftien elle-boogmaten zullen mij niet afschrikken, hem te bevechten! Wij, Romeinen, zijn hier gekomen om vrede en beschaving te brengen, maar vrede kan er niet heerschen, zoolang zulke verdrukkers hun verderfelijke macht uitoefenen.

En Brabo gaf bevel onmiddellijk de reis te vervolgen tot bij den burcht van den reus Antigoon.

Brinio vroeg verlof aan boord te mogen blijven met zijn knecht Werther, wat bereids toegestaan werd. En de riemen daalden en rezen weer, en als blanke zwanen schoven de galeien over den kalmen vloed.

Zwijgend stond Brinio op de voorplecht, strak was zijn gelaat, maar een vonk scheen in zijn oogen te gloeien.

Zou hij heden gewroken worden? Zou Antigoon 't loon voor al zijn ongerechtigheid ontvangen?

Aller blikken richtten zich eensklaps naar een donker punt van den horizon.

Dan zag Brabo vragend naar Brinio en deze knikte.

Het gelaat van den Romein teekende vastberadenheid.

De Mazeraat gevoelde eensklaps innig medelijden met den schoonen, rijzigen jonkman en zei tot den vertolker:

— Waarschuw toch ernstig uw meester, Antigoon is een monster van kracht en van wreedheid.

— Wat zou mij zulks baten, ik kon even goed de Scald raden naar zijn bron terug te keeren. Maar vrees niets, Brabo zal den reus verslaan.

Het zwarte punt aan den horizon werd nu een vlek, dan kreeg de burcht vaster vormen, en eindelijk kon men van op de gallei de dikke muren, de tinnen en torens onderscheiden.

Onbewegelijk als een beeld stond Brabo daar, zijn fraai wezen verried geen angst; integendeel, bedaarde zekerheid lag er op te lezen, en de heldere, trouwe oogen weerspiegelden 't edel gevoel, dat dezen vreemdeling tot een stoute daad dreef.

Waren andere Romeinen wellicht belust op buit, op macht, op eere... Brabo wilde zijn wapenen slechts gebruiken tot verdediging der verdrukten, der zwakken, tot verbreiding van de beschaving.

De galleien waren nu het slot genaderd.

— De tol! klonk het weer, met een stem als een stormwind.

Menige schepeling huiverde en werd bleek van schrik, maar Brabo sidderde niet.

— Stuur naar den wal! gebod hij.

De Romein sloeg de hand aan zijn zwaard.

Brinio blikte met onverholen bewondering naar den moedigen jongeling.

Antigoon verscheen nu op den oever, meenende, dat de gallei landde, om hem zijn deel der lading af te staan.

Vijftien elleboogmaten was hij hoog, en ja, men mocht hem een geweldigen reus noemen, een monster in gedaante. Maar zijn grof en norsch wezen, de valsche gloed zijner groote oogen, getuigden ook van wreedheid. Armen als zware mokers hingen hem langs 't logge lijf.

Brabo stapte aan wal en trok snel zijn zwaard.

— Wat wilt ge? vroeg Antigoon.

— Den Scheldeoever zuiveren van een booswicht, antwoordde rustig de Romein. Uw rijk is uit, laffe verdrukker, die vreedzame schippers afgrijselijk verminkt!

— O, gij nietige worm! riep de reus, en dan stiet hij een gebrul uit, dat als een orkaan over den stroom donderde.

Hij stak zijn lange armen voorwaarts, om den jongeling op te nemen en tegen de dikke muren van zijn burcht te verpletteren, maar Brabo zijn zwaard als een werpspies gebruikend, trof Antigoon in 't hoofd, tusschen de oogen.

Met een doffen slag viel de reus neer, zoodat de grond schudde,

vreeselijke vermaledijdingen stroomden van zijn lippen, doch de Romein sprong Antigoon op 't lijf, greep zijn breed slagzwaard en hieuw den dwingeland der Schelde het hoofd af.

Als een beek gutste 't dampend bloed van den oever in den stroom. Antigoon was dood.

De bemanning der galleien stond daar zwijgend, verstomd, ontzet door 't vreeselijk schouwspel. Brabo ging tot vlak bij den stroom en hief de afgehouden rechterhand van den reus in de hoogte. Met plechtig gebaar wierp hij ze dan in de Schelde...

En toen barste 't gejuich der toeschouwers los!

Allen begrepen dit gebaar. Nu was de Scald vrij en nu moesten de schippers den geweldenaar niet meer vreezen! Brabo, de slanke, rijzige Romeinsche krijgsman, had met zijn zwaard hier vrede gebracht.

Brinio naderde den vreemdeling, en hij, die nooit voor een mensch de knie gebogen had, deed het nu; spreken kon hij niet, en bovendien Brabo verstond geen taal dezer Noorderlanders, maar het gelaat van den Marezaat was welsprekend genoeg.

Antigoon was dood en zijn slot werd verwoest. En bij de Schelde bouwden visschers hun hutten. Langzamerhand ontstond hier een dorp, later een stad, en ter herinnering aan het „Hand werpen”, werd de plaats Antwerpen genoemd. En Brabo werd de heer der omliggende streek, die naar hem den naam „Brabant” ontving.

Zoo luidt de legende, doch de geschiedvorschers zijn het hier natuurlijk niet mede eens. Ofschoon velen beweren, dat de naam der Scheldestad voortkomt van drie Saksische woordjes: „Ane de werf (aan de werf)”, wordt hierover nog getwist en meenen anderen, dat „Antwerpen” beteekent: aangeslibde grond. 1)

* * *

Werda beklom elken dag het duin, waarvan zij niet alleen de zee doch ook de Scald kon beschouwen. Dagen verlieden, 't was al

1) Dit is ook de meening van den Zeeuwschen archivaris en taalkundige Van Dale. Hij verdedigde deze afleiding in een artikel over den Antwerpschen Polder, die in het land van Kadzand ligt (Zeeuwsch-Vlaanderen.)

tweemaal nieuwe maan geweest en nog keerde Brinio niet terug.

De vrouwe voelde zich zeer bezwaard, en dikwijls verduisterden tranen haar blik en menigen keer wischte ze die weg om in het water te staren, als verwachtte ze daar een afgehouden hand of misschien wel een lijk te zien.

— Brinio, klonk het klagend in haar binnenste, Brinio, scheen de wind te suizen, Brinio, krijschten de meeuwen en ook de stroom noemde haar den naam van den braven, kloeken echtgenoot.

Hier kon ze weenen, de blonde Werda, de beminnelijke vrouwe, maar thuis was ze moeder, en als de kinderkens naar vader vroegen, dan plooide nog een glimlach haar lippen.

De grijze, eerwaardige priester was reeds tot haar gekomen en had voorgesteld haar weduwe te verklaren en de doodsplichtigheden voor Brinio, den koenen Marezaat, te verrichten.

— Neen, neen! had ze toen weenend uitgeroepen. Brinio zal terugkeeren, hij is niet dood, het kan niet... ik ben geen weduwe nog, en de kinderens zijn niet vaderloos!

En zekeren avond, toen de zonne de Schelde kleurde met haar avondgoud, zakte een kleine vloot den stroom af. 't Waren vreemde vaartuigen, zooals men ze hier nooit gezien had.

Werda zag de schepen en ze voelde haar harte onstuimig kloppen. 't Was of ze een ingeving kreeg. Nu zou ze nieuws vernemen van haar echtgenoot.

De schepen naderden statig, en overal aan den stroom verschenen nieuwsgierige Marezaten.

— Brinio, Brinio! jubelde Werda, want eensklaps had ze haar man herkend.

Brinio stond op de voorplecht der eerste galei, naast een rijzig, slank krijgsman. En hij zag ook zijn vrouwe, maar stak niet opgewonden zijn armen uit.

— Er is hem iets overkomen, een ongeluk, zei Werda ongerust. Brinio! riep ze dan weer. Brinio, ge leeft toch nog, ge keert terug tot mij, tot onze kinderen!

De galei naderde zoo dicht mogelijk den oever, en Brinio sprong van boord en waadde door den vloed.

Werda snelde hem tegemoet.

De koene Marezaat stak met wanhopig gebaar zijn rechterarm omhoog . . . zijn misvormde stomp.

— Brinio! gilde Werda met innig medelijden. Maar ge leeft toch nog, ge zijt teruggekeerd!

En wild wierp ze zich, schreiend van ontroering, aan zijn borst.

En de kinderkens kwamen toegelopen en jubelden: „Vader, vader,” maar angstig, vreemd keken ze dan naar den arm zonder hand.

Maar 't was toch hun vader, en de kleinen schaterden van vreugde, en wilden allen door hem opgenomen worden.

De andere Marezaten kwamen naderbij, verrast door dezen zonderlingen terugkeer van hun stamgenoot op zoo'n vreemd schip.

— Vrienden, zei Brinio, gunt mij eenigen tijd voor mijn geliefden en verzamelt u straks in het duin, waar ik met u gewichtige zaken bespreken moet.

De galeien lagen op den stroom, en geen enkel lid der bemanning scheen nog aan wal te willen komen.

Veel Marezaten vergaderden in 't duin; achter hen strekte zich 't land uit, dat ze verdedigden tegen de zee; vóór hen spiegelde zich de wijde watervlakte in den zilveren maneschijs.

De golfjes rolden stil kabbelend op het strand. Overigens was het doodstil hier.

Brinio verscheen. Zijn flinke hooge gestalte verrees op een duin-top. Hier bleef de verminkte man staan.

De vergadering zweeg. Brinio moest spreken en de aanwezigheid dier vreemde vaartuigen verklaren.

En Brinio sprak. Hij vertelde, wat er met hem in 't land der Nerviërs was gebeurd.

De mannen sisten van woede bij het vernemen, hoe Antigoon hun stamgenoot verminkte.

Brinio sprak dan over den dapperen Brabo, den rijzigen, slanken krijgsman, die vrede bracht, en riep eindelijk uit:

— Hij behoort tot het volk der Romeinen, die vele stammen van Gallië onderworpen hebben, maar met onze broederen de Menapiërs een verbond van vriendschap sloten. Ook met ons wil Brabo in naam van zijn meester zulk een verbond maken. Wij blijven vrije mannen, maar zullen veel leeren van dit vreemde volk, en ons machtiger gevoelen, door zijn bescherming. Ik mis mijn rechterhand, maar zou mijn linker gebruiken om te strijden, zoo slavernij ons bedreigde, doch hier blijven wij vrij evenals de Romein en daarom raad ik u allen aan: laten wij dat verbond aangaan, tot voorspoed onzer landen.

De vergadering zweeg eenigen tijd. Dan werd er lang geredetwist. Men wikte de voor- en nadeelen, maar eindelijk werd men 't eens, om te doen als de Menapiërs en het verbond te sluiten met het machtige volk uit het Zuiden.

En de Romeinen kwamen den volgenden morgen aan land, niet als vijanden, doch als vrienden. En Brabo sloot het verbond en woonde de feesten der Marezaten bij. En toen hij eindelijk terugkeerde, kon hij aan zijn meester, Julius Cesar, vertellen, welk volk er woonde en hoe het land er uitzag, daar aan de monding der Schelde.

De Marezaten leerden van de Romeinen veel, onder meer, kloeke dijken leggen, om de kracht der golven te breken, en beter de gewonnen velden bebouwen en ruimer hoeven op richten.

En Cesar, die ook naar Engeland overvoer, liet aan den mond van de Scald een sterk kasteel oprichten ter beveiliging van het land der Marezaten. En uit dit „Romanorum portus” scheepten zich de Romeinsche benden in naar Brittannië.

Maar eeuwen later zei het volk niet meer „Romanorum portus” doch sprak dit woord veel eenvoudiger „Roompot” uit en de mond der Oosterschelde wordt nog zoo genoemd. De omwoners, den oorsprong niet meer kennend, vroegen zich af, wat die zonderlinge naam toch beteekenen mocht. En een dorpsgeleerde wist het

te vertellen en beweerde, dat de mond der Oosterschelde vroeger zoo eng was, dat de boerinnen elkander een roompot van den eenen oever naar den anderen konden overreiken. En de legende wordt nog verhaald.

Neen, de mond der Schelde was niet nauw. Een breede, diepe stroom wierp zich daar in zee, een goede waterweg voor de vaartuigen, en aan de Scald verrezen weldra bloeiende steden, waar de bewoners vooral leefden van vischvangst, scheepvaart en handel.

A. HANS.

DE SCHELDE VRIJ!

(VERHALEN VAN DE SCHELDE).

SCHELDE VRIJ

Door A. HANS

L. OPDEBEEK — Uitgever — ANTWERPEN